

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Варна, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Виолета Т. Неделчева
като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно гражданско дело
№ 20233000500015 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по въззивна жалба на С. Д. С. от гр. Попово чрез адв. Т. Д. от АК-Търговище, насочена против решение № 138/01.12.22г., постановено по гр. д. № 294/21г. на ОС-Търговище, в частта му, с която въззивницата е осъдена да заплати на ЗКПУ “Паламарца – 92“, с. Паламарца, община Попово, сумата от 37 643.86 лв., заедно със законната лихва, считано от 29.12.2021г. до окончателното изплащане, представляваща липса на парични средства от касата на кооперацията, на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ, както и сумата от 2 601 лв., направени разноси по делото според уважения размер на иска и след компенсация с разностите на ответника. Счита се, че решението е неправилно, постановено в противоречие със събраните по делото доказателства и материалния закон. Поддържа се, че в случая макар и ответницата да е заемала материалноотчетническа длъжност, не следва да носи отговорност за липси, тъй като от една страна по делото е било установено, че разходите са извършвани по нареждане на предходния председател на кооперацията и за нужди на последната, а от друга страна са били представени РКО, в които действително получилите паричните суми лица са удостоверили получаването им. Последните, макар и съставени по време на висиящността на делото, удостоверяват неоспорените изявления на подписаните документите субекти и основанията за получаване на сумите, поради което не е налице щета с неустановен произход. В обобщение се посочва, че по представеното заключение на вещото лице, РКО с отразено

върху тях наименование на кооперацията са на обща стойност от 27 281.07 лв.; общата сума по изготвените списъци е в размер на 26 385.60 лв.; РКО с наименование на кооперацията върху тях и положени подписи са в размер на 9 085 лв., а за сумата от 18 196.01 лв. няма положени подписи; общо представените РКО, по които има съответно подпис за получаване на сумите са в размер на 6 946.75 лв. + 9 085 лв. + 23 593.70 лв., или общо 39 625.45 лв. Поддържа се още, че работодателят не е осигурил необходимите условия за изпълнение на задълженията на ответницата, поради което е налице обективна причина, която не е могла да бъде предотвратена и предявеният иск се явява изцяло неоснователен. Претендира се отмяна на решението в обжалваната му част и отхвърляне на иска, ведно с присъждане на разноските по делото.

В предвидения срок е депозиран отговор на въззивната жалба от насрещната страна ЗКПУ "Паламарца – 92", с. Паламарца, община Попово чрез адв. Р. Р. от АК-Търговище, с който същата е оспорена като неоснователна. Счита се, че по делото не са били събрани доказателства в подкрепа на твърденията на ответницата, че бившият председател на кооперацията устно ѝ е разпореждал да изплаща средства без да оформя за това РКО и че ѝ е обещавал това по-късно да бъде уредено с решения на УС. Не са били събрани и доказателства, че на ответницата не са били осигурени подходящи условия за изпълнение на трудовите ѝ задължения. След като ответницата не е изпълнила задълженията си за всяка изплатена парична сума да се състави и оформи РКО със съответните реквизити и същите да се опишат в касовата книга, то е налице липса, за която ответницата отговаря. Претендира потвърждаване на решението в обжалваната му част и присъждане на разноските пред въззивната инстанция.

Първоинстанционното решение поради необжалването му е влязло в сила в частта му, с която е отхвърлен иска на кооперацията за разликата над присъдения размер от 37 643.86 лв. до предявения размер от 53 675.61 лв.

Въззивната жалба и изразеното становище с отговора на същата се поддържат пред въззивния съд от процесуалните представители на страните. Въззивницата е представила и писмено становище по съществото на спора.

За да се произнесе настоящият състав на съда съобрази следното :

С подадената на 23.12.21г. искова молба от ЗКПУ "Паламарца – 92", с. Паламарца, община Попово са били наведени твърдения, че ответницата С. Д. С. е работила по трудово правоотношение с кооперацията, заемайки длъжността „касиер-счетоводител“ въз основа на трудов договор от 13.09.10г., изменен с допълнително споразумение от 01.04.17г. относно размера на уговореното трудово възнаграждение. Според вменените ѝ с длъжностната характеристика задължения, заемащата длъжност има характера на отчетническа такава, тъй като същата е следвало да приема, съхранява и предава парични средства и ценни книжа и да извършва съответните счетоводни операции, които да бъдат документирани съобразно счетоводните правила. Предвид внезапната смърт на председателя на кооперацията Д.К.С., настъпила на 09.05.21г., излъчена от УС комисия е извършила проверка на наличните средства в касата и е установила, че са налице разходни касови ордери (РКО) без дата и подпис на председателя на кооперацията,

неофициално изготвени списъци за разходи, които не са доказани с разходооправдателни документи, както и липса на сума от 15 680.71 лв. Ответницата не дала никакви обяснения по тези констатации. На осн. чл. 63 от ЗК е изискано от Българския кооперативен съюз за социален прогрес извършването на финансова инспекция от техен финансов инспектор. Инспекцията относно дейността на кооперацията обхванала периода 01.01.17г. до 31.12.20г., а относно касата – периода от 01.01.20г. до 31.10.21г. В изготвения на 12.11.21г. Доклад за извършената финансова ревизия е било констатирано, че в касата са налични 4 437.32 лв. вместо сумата от 58 112.93 лв., тъй като за разликата от 53 675.61 лв. представените от касиера разходни документи не били надлежно оформени. Във връзка със започналото против ответницата производство за налагане на дисциплинарно наказание, същата е дала писмени обяснения за липсващата сума, в които е посочила, че относно липсващите РКО и ненадлежно оформените оправдателни документи, бившият председател на кооперацията ѝ е обещал това да бъде поправено и всеки документ да бъде подплатен с решение на УС и допълнителни документи. Със заповед от 17.12.21г. е било наложено на ищцата наказанието „уволнение“ и на осн. чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ трудовото ѝ правоотношение е било прекратено. Отправеното искане е било да се осъди ответницата да заплати на кооперацията сумата от 53 675.61 лв., представляваща размера на липсата в касата, за която същата е отговаряла и поради това носи пълна отчетническа отговорност, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

С оглед на така наведените твърдения по фактите и отправеното искане до съда, следва да се приеме, че предявеният иск е с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ – за ангажиране пълната имуществена отговорност на отчетника в пълния размер на установената липса.

В подадения в срок отговор на исковата молба ответницата е оспорила иска като неоснователен. Не са оспорени фактите, че същата е заемала длъжността „касиер“ в кооперацията въз основа на трудово правоотношение, възникнало въз основа на сключен трудов договор от 13.09.10г., както и че основните ѝ трудови задължения са били свързани с опазване на поверените ѝ парични средства и законосъобразното извършване на финансови операции, ведно с надлежното им оформяне. Не се оспорва, че при извършената финансова ревизия са били установени липси въз основа на представени РКО и ръчно изготвени описи (списъци) относно направени разходи. Поддържано е обаче, че липсите в случая не са с неустановен произход, а са налице неотчетени РКО от получателите на сумите чрез представянето на съответните разходни документи. Наведено е било твърдение, че всички парични суми, ответницата е предоставяла в изпълнение на разпореждания на бившия председател на кооперацията Д.К., който внезапно е починал и не е спазил обещанието си да оформят извършените разходи документално. Освен това всички дадени парични средства са били свързани с дейността на кооперацията и са покривани нейните разходи.

След като първоинстанционният окръжен съд се е произнесъл по така предявения иск, решението му е допустимо (по арг. и от нормата на чл. 270, ал. 4 от ГПК, независимо че трудовите спорове по силата на чл. 104, ал. 4 от ГПК са подсъдни на районните съдилища, без оглед цената на оценяемите

искове).

Относно правната същност на пълната имуществена отговорност на отчетника и разпределението на доказателствената тежест в процеса.

Според Решение № 423 от 27.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2145/2013 г., IV г. о., ГК, пълната имуществена отговорност на работника се осъществява по съдебен ред (чл. 211 от КТ). С осъдителния иск по чл. 211 КТ вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ работодателят реализира правото си на обезщетение от работник, осъществяващ отчетнически функции (функции по събиране, съхранение, разходване и отчитане на парични и материални ценности) при констатирана липса в повереното на отчетника имущество. Причинната връзка между липсата (вреда с неизяснен произход) и действията и бездействията на отчетника се презумира от закона и не подлежи на доказване от работодателя - предполага се виновното поведение на отчетника, комуто са възложени функции да полага грижа по-голяма от обикновената (чл. 126, т. 8 КТ) за опазване имуществото на работодателя. Отчетникът обаче разполага с възможност да обори в хода на съдебния процес законовата презумпция за виновност като докаже, че липсата не се дължи на негови действия или бездействия. Той разполага с правото да въведе възражения за настъпване на липсата поради нормален производствено стопански риск (чл. 204 ЗЗД); оправдан стопански риск; на неизбежна отбрана или крайна необходимост (чл. 46 ЗЗД); поради изпълнение на неправомерна служебна заповед или поради обстоятелства, за които е отговорен работодателят (чл. 83, ал. 1 ЗЗД), като за доказване на тези възражения са допустими всички доказателствени средства, в т. ч. и свидетелски показания (в този смисъл т. 14 от Постановление № 5 от 15.10.1955г., Пленум на ВС на РБ). При възражение за намаляване на обезщетението или за освобождаване на отчетника от отговорност, в негова тежест е да установи, че работодателят не е изпълнил задълженията си по трудовия договор да осигури условия за изпълнение на отчетническата функция по съхранение на имуществото; условия, в съответствие с характера на работата (чл. 127, ал. 1, т. 2 КТ); да осигури условия, осигуряващи обичайната възможност за опазване и съхранение на поверените на отчетника стоково-материалните ценности. Според посоченото ППВС № 5/55г. отчетникът не отговаря за щетите, ако има обективна причина, която той не е могъл да предотврати и престъплението „кражба“ е такава обективна причина.

Относно установеното от фактическа страна.

Както се посочи и по-горе, страните не спорят относно наличието на трудово правоотношение между ищцовата кооперация и ответницата, относно длъжността „касиер счетоводство“, съществувало за периода от 13.09.10г. до 17.12.21г. и вменяването на задължения, които определят същата като „отчетническа дейност“ - служител, на когото е възложено като трудово задължение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности (така видно от трудов договор № 16/13.09.20г., допълнително споразумение № 9/01.04.17г., от връчената на 13.09.10г. длъжностна характеристика за длъжността „счетоводител-касиер“, от искане за обяснения на осн. чл. 193 от КТ, дадени обяснения на 03.12.21г. и заповед № 28/17.12.21г. за налагане на дисциплинарно наказание и прекратяване на

трудовото правоотношение). Не се спори между страните и факта, че в доклада от 12.11.21г., изготвен на осн. чл. 63 от ЗК от финансов инспектор при Българския кооперативен съюз за социален прогрес от извършената финансова инспекция в ищцовата кооперация, е било установено, че към 09.09.21г. в касата е имало наличност от 4 437.32 лв. вместо сумата от 58 112.93 лв. (разлика от 53 675.61 лв.). Заключение е основано на констатацията, че представените разходни документи не са надлежно оформени и не могат да служат като оправдателни разходни документи (л. 9-12). В протокол от 25.05.21г. от предварително извършената проверка на касата от комисия, назначена в самата кооперация е установено, че в представената от касиера документация са налице РКО без дата и подпис на председателя, наличието на неофициални списъци с недоказани разходи (л. 13).

С отговора на исковата молба ответницата е представила заверени копия от РКО, с които да удостовери плащането на суми на лица във връзка с извършени разходи за задоволяване нуждите на кооперацията. Наред с това са представени и описи на разходвани парични суми с посочване на основанията и размера, но без посочване на момента на извършване на разходите или представяне на оправдателни разходни документи за същите (л. 62-63, л. 78, л. 85-86).

От разпита на свидетелката Г.Х. се установява, че същата е работила в ищцовата кооперация до 2000г. като счетоводител, когато се е пенсионирила. Преди това е работила и като касиер. Заявява, че няма впечатления как са се оформяли касовите документи през последните 5 години в кооперацията, независимо че е била член на УС. На нея е било възложено да изпълнява функциите на председател на кооперацията след смъртта на Д.К. на 09.05.21г. и по този повод е била извършена и проверка на касовата наличност и констатацията за липса от около 14 000 лв. Излага, че на членовете на УС, които не работят в кооперацията и са пенсионери, им е било заплащано възнаграждение за участие в заседанията на този управителен орган, за което са били съставяни РКО. Свидетелката сочи, че от касата пари не са се изплащали без разрешение на председателя (л. 150). Бланките на РКО и ПКР, ползвани от кооперацията, са били поръчвани с надпис „ЗКПУ „Паламарца-92““. Свидетелката не си спомня на УС да е вземано решение за закупуване, за рязане или транспорт на дърва, за закупуване на картофи от Д.С.Д.. Свидетелката пояснява, че в устава на кооперацията е било прието, че при извършване на разходи за социално подпомагане (например да се подпомогне с дърва нуждаещ се съселянин или да се посрещнат гости или пък за лечение и др. подобни) и те не са свързани с дейността на кооперацията, тогава е следвало да се вземе решение от УС. Плащанията на наемната цена и на рента се извършвали в брой по ведомост. Свидетелката отрича покойният вече председател К. да е искал от УС да одобрява извършени от кооперацията такива разходи. Същата сочи, че представените с отговора на исковата молба бланки на РКО, на които не е отпечатано името на кооперацията, не са били използвани при документирането на движението на парични средства от касата на кооперацията.

В с.з. на 26.10.22г. ответницата е потвърдила, че представените с отговора на исковата молба РКО, които не носят наименованието на

кооперацията, са били съставени в хода на настоящото дело, за да се установи плащането на суми от касата на конкретни лица за разходите, описани в представените списъци (описи на разходи). Същата е обяснила пред съда, че вида на разхода, отбелязан в саморъчно изготвените от нея списъци, е въз основа на посочването от бившия председател на кооперацията, който ѝ е казвал за какво се дават парите (тъй като тя не могла да знае целта на разхода и да го опише в описа). Списъците тя е изготвяла към момента на даването на парите от касата и това е било в предходните години. По тази причина и ответницата е оформила през 2022г. РКО за извършените за нуждите на кооперацията разходи (л. 171-172).

От заключението на ССЧЕ, което настоящият съд кредитира като обективно и компетентно дадено, се установява, че по данните, извлечени от касовите книги на кооперацията за периода от 2016г. до 2021г., отразената касова наличност е била: в началото на 2016г. - 7 234.08 лв., в началото на 2017г. – 22 555.34 лв., в началото на 2018г. - 22 400.53 лв., в началото на 2019г. – 45 046.48 лв., в началото на 2020г. – 47 634.25 лв. и в началото на 2021г. – 45 218.35 лв. През някои от годините от този период е имало отразяване на РКО без съответен оправдателен разхода документ: през **2017г.** по РКО № 135/23.09.17г. за сумата от 600 лв., платена на ПК „Антола“ с основание „подпомагане“; през **2018г.** - по РКО № 168/17.12.18г. за сумата от 546.75 лв., платена на С. Д. с основание „Новогодишен празник“ е налице само сервитьорска сметка; по РКО № 166/17.12.18г. за сумата от 300 лв., платена на ПК „Антола“ с основание „подпомагане“ няма разходен документ; през **2019г.** - по РКО № 142/30.12.19г. за сумата от 5 200 лв., платена на Веселин Петров за ремарке няма разходен документ и през **2021г.** - по РКО № 58/16.07.21г. за сумата от 300 лв., платена на С. И. с основание „за лечение на Валентин Николов“.

Сборът на сумите по посочените по-горе РКО без оправдателни разходни документи е **6 946.75 лв.** и за сума в този размер претенцията е отхвърлена и не е предмет на въззивното производство.

В заключението на експерта е посочено още, че в кооперацията са били налични списъци на разходи, както и РКО, но без представени към тях разходооправдателни документи (същите са приобщени като заверени копия на документи, съставляващи приложения към първоинстанционното дело, подредени в класьори и описани в молба от 19.10.22г. – л. 158 от делото). Така представените на вещото лице РКО са описани в таблица № 1 на л. 133-135 от делото (л. 16-19 от заключението). Общо сумата на РКО, на които има положени подписи е **9 085 лв.** (и за сума в този размер претенцията е отхвърлена и не е предмет на въззивното производство). За сумата от 18 196.01 лв. няма положени подписи.

С отговора на исковата молба ответницата е приложила РКО без дата и година и без наименование на кооперацията, но с посочено основание, подписани са от „броил сумата“ и от получателите, като последните са идентифицирани с три имена, ЕГН и данни за личната им карта – л. 29-33, л. 35-37, л. 59, л. 64-76, л. 79-80, л. 82-83, л. 87-88, л. 90, л. 93-95, л. 97-98. Вещото лице ги е описала в заключението си на л. 136-137 от делото (л. 19-20 от заключението). Според експерта същите възлизат на обща стойност от 23 593.70 лв. и са свързани с изготвяните от ответницата описи на извършени

разходи, за които не са били издавани своевременно РКО.

Видно от първите описани 4 РКО, че същите касаят плащането на суми от по 3 044 лв. на М.П.К. като наем на земя от 15.220 дка, представляваща имот с идентификатор 55213.182.53 за годините 2016г, 2017г., 2018г. и 2019г. Относно тези плащания ищцовата страна е възразила, че не е налице договор за наем, сключен за този имот с кооперацията и плащането е било без основание, тъй като получателят е съпругата на Б.С.К., а на наследниците му са изплащани наеми за същите години (така в сборната ведомост на л. 162 от делото с плащания на наследниците за 2016/17г. и 2017/18г.). От представения от ищеца договор за наем от 30.04.15г., сключен между кооперацията и Б.С.К., се установява, че имот с посочения идентификатор не е описан (л. 177-178).

Същевременно обаче се установява от представеното от ответницата заверено копие на договор за замяна на недвижими имоти от 09.10.06г., че Б.С.К. е придобил от държавата земя с площ от 15.240 дка в стопанския двор 2 в землището на с. Паламарца, общ. Попово, представляващ парцел № 53 от кв. 11, свободен и негоден за земеделско ползване (л. 175). От показанията на свидетеля И.К.И., снети на 16.11.22г. се установява, че същият е работил в кооперацията до 31.12.21г. и сочи, че земята с площ от около 15 дка, която е в стопанския двор, откъм гр. Попово, я взел Б.К. и започнал да я загражда с тел и колове. Последният започнал да си я обработва, но по-късно кооперацията я засяла с люцерна и започнала да прибира реколтата. Това станало след смъртта на К. и продължава в период от около 5-6 години. Свидетелят не знае какви са взаимоотношенията между кооперацията и К., респ. неговите наследници по повод на тази земя.

Представителят на ищеца е оспорил и РКО за получени суми от разпитания като свидетел И.К.И. в размер на общо 3 035 лв. (с РКО за 1035 лв. и два по 1 000 лв.) за почивки на трактористи. В тази връзка ищецът е представил РКО № 85/05.08.19г. за получена от С. Д. сума от 1 239 лв. за дизел и ношувки на УС, за което са налице и издадени 2 бр. фактури от 02.08.19г. и фискални бонове за консумация на храна и напитки и за зареждане на гориво на 03.08.19г. и 04.08.19г. (л. 166-169). В тази връзка е разпитан отново като свидетел посоченият И.К.И., който сочи, че преди 2021г. са ходили на море в гр. Обзор. Същият потвърждава, че е получил суми от около 3 000 лв. от председателя Д.К. и те са му били дадени за почивка през 2017г. или 2018г. Сумите били необходими за плащане на ношувките на 7-8 човека (всичките трактористи, механика и свидетелят, който е работил като технолог), които наели стаи в една квартира в Обзор. Наемодателят обаче не им издал фактура за платените суми. По този повод свидетелят се обадил по телефона на председателя К. и го уведомил за това, но последният го успокоил да не се притеснява и че той ще ги оправи.

Разпитан като свидетел е и С.П.П., който също е удостоверил получаването на суми от касиера на кооперацията чрез представените по делото новосъставени РКО – л. 70-71, л. 74, л. 76, л. 79-80, л. 82-83, л. 97. Свидетелят сочи, че е работил в кооперацията до 2017г. като нощен пазач. Излага, че председателят Д.К. му е давал пари от джоба си като допълнително плащане към заплатата – по 20, лв., 30 лв. или понякога 40 лв. Първите 2 години му е плащал и по 50 лв. месечно, затова че храни кучетата. Тези

плащания от по 50 лв. били към заплатата на свидетеля, за които той се разписвал върху ведомост, а едва през 2015г-2016г. е започнал да му дава допълнително други пари. Потвърждава, че са му били дадени около 1 300 лв. за 3-4 месеца, за да си направи протезите и при получаване на сумите не се е подписвал никъде.

По делото е разпитан като свидетел и Д.Г.Д., който е подписал РКО за сумата от 2 000 лв. като получена за двигател КСС (л. 148 от делото). Същият излага, че след като К. станал председател на кооперацията му споделил, че има повредена фадрома „КСС“, а свидетелят го информирал, че има два двигателя за такава машина. Тогава двамата се договорили за продажбата на един двигател на цена от 2 000лв.-2 100 лв. Председателят изпратил служители на кооперацията в работилницата на свидетеля в гр. Попово, откъдето те получили двигателя. Уговорената цена била платена на свидетеля от тези служители. Същият обаче не е издавал фактура, тъй като е нямал документ за придобиването на двигателя. Това се случило преди 5-6 години.

Представителят на ищеца не е оспорил автентичността на частните удостоверителни документи, представляващи съставените в хода на делото РКО. От това следва, че подробно индивидуализираните с три имена, ЕГН, адреси и в някои от тях и описание на лични карти лица като получатели, са ги подписали, удостоверявайки, че са получили отразените в документите суми в брой, изплатени от парите на кооперацията (по арг. от чл. 180 от ГПК). Изключение в тази насока е налице само за РКО за платена **сума от 250 лв. на А.**, който не е индивидуализиран с три имена и други индивидуализиращи данни (в таблицата вещото лице на л. 137).

При това положение и с оглед посоченото по-горе относно възможността да се доказват възражения на ответника в това производство чрез всякакви доказателствени средства, следва да се приеме, че платените от касата на кооперацията суми на обща стойност от **23 343.70 лв.** (23 593.70 лв.-250 лв. по описа на вещото лице в таблицата на л. 136-137 от делото) и на сумата от **2 000 лв.** (платена на свидетеля Д. за двигател на фадрома „КСС“), не представляват липса, тъй като имат установен произход. Същите са плащани по разпореждане на бившия председател на кооперацията (така и в показанията на св. Г.Х., че суми не са плащани без разрешение на председателя, както и от показанията на свидетелите П. и И.) и са получени от конкретни лица и на посочени основания. Дали тези основания са действителни и правнообвързващи като длъжник кооперацията и то в съответните размери, е въпрос, неотносим към предмета на настоящото дело. При проведеното в съдебното производство доказване от ответницата на причините за състоянието на установената неотчетеност (на документалния недостиг на касовата наличност на паричните средства в кооперацията), следва да се приеме, че за доказаната част на произхода на липсващите парични средства, е налице дисквалификация на състава, определящ пълната имуществена отговорност на отчетника (виж в тази връзка Определение № 586 от 30.04.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2080/2015 г., IV г. о., ГК).

Отделно от горното е налице и РКО от 07.02.17г. (л. 91 от делото), който не е бил описан в касовите книги за 2017г., за предходните или следващите години, поради което и не е бил взет предвид от вещото лице при описването на РКО без разходооправдателни документи (посочените в

таблицата на л. 133-135 от делото). Същият не е част и от новосъставените РКО, тъй като е върху бланка на РКО на кооперацията и е подписан от бившия председател Д.К.. Този документ удостоверява получаването на сумата от **2 558 лв.** от Д.К. с отразено основание „за семена боб и леща“. Подписите и върху този документ не са оспорени от ищцовата страна.

В отговор на оплакванията във въззивната жалба следва да се посочи, че сумата, получена от Х.С. в размер на 250 лв. за заседателни и сумата от 764 лв., получена от Б.Б. като рента, са част от сумите по РКО, описани в таблицата на л. 136-137 от заключението на вещото лице и се включват в посочената по-горе сума от 23 343.70 лв. Отделно от това сумите от по 300 лв., получени като заседателни съответно от Х.С. и от Г.Х. пък са част от сумата от 9 085 лв., за която част искът е отхвърлен с първоинстанционното решение (описани в таблицата на л. 133-135, така, както е посочило и вещото лице в таблицата на л. 136-137).

В обобщение на горното следва да се посочи, че извън приетите с влязлото в сила решение на първоинстанционния съд като недължими поради „липса“ суми в общ размер на 16 031.75 лв., е налице доказаност по делото, че са заплатени на посочените в горните РКО и суми по разпореждане на бившия председател на кооперацията, възлизащи в общ размер на **27 901.70 лв.** (сбора на сумите 23 343.70 лв. + 2 000 лв. + 2 558 лв., описани по-горе).

При това положение искът се явява неоснователен и за този размер от претенцията, поради което първоинстанционното решение следва да се потвърди за сумата от 9 742.16 лв. (разликата между сумата от 37 643.86 лв. – 27 901.70 лв.) и да се отмени за горницата над 9 742.16 лв. до присъдения с първоинстанционното решение размер от 37 643.86 лв. като за тази част искът бъде отхвърлен.

По разноските.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция и направените от страните искания за присъждане на разноси пред всяка от инстанциите, дължимите разноси съобразно нормите на чл. 78, ал. 1 и чл. 78, ал. 3 от ГПК са следните:

- За първата инстанция ищцовата страна е извършила разноси в общ размер от 4 637.03 лв. и съразмерно на уважената част от иска (9 742.16 лв. от претендирана сума от 53 675.61 лв.) ѝ се дължи сумата от **841.63 лв.** Решението, с което е присъдена сума над този размер и до 2 601 лв. следва да се отмени.
- За първата инстанция ответницата е направила разноси в размер на общо 2 150 лв. и съразмерно на отхвърлената част от иска (53 675.61 лв. – 9 742.16 лв. = 43 933.45 лв.) ѝ се дължи сумата от **1 759.77 лв.**, която кооперацията следва да бъде осъдена да ѝ заплати.
- За въззивната инстанция въззивницата е направила разноси в размер на 1 000 лв. и съразмерно на уважената част от въззивната жалба (37 643.86 лв. - 9 742.16 лв. = 27 901.70 лв.) ѝ се дължи сумата от **741. 20 лв.**, която

следва да ѝ се присъди.

- За въззивната инстанция въззиваемата страна е извършила разноси в размер на 3 660 лв. и съразмерно на отхвърлената част от въззивната жалба от 9 742.16 лв. (37 643.86 лв.- 27 901.70 лв =9 742.16 лв.) ѝ се дължи сумата от **947.20 лв.**, която следва да ѝ се присъди.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 138/01.12.22г. по гр. д. № 294/21г. на ОС-Търговище в ЧАСТТА МУ, с която С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Попово, кв. „Запад“, бл. 48, вх. „В“, ет. 5, ап. 13, е осъдена да заплати на ЗКПУ „Паламарца – 92“, с. Паламарца, община Попово, ул. „Алеко Константинов“, № 15, ЕИК 835024645, сумата от **9 742.16 (девет хиляди седемстотин четиридесет и два лева и шестнадесет ст.) лева**, заедно със законната лихва, считано от 29.12.2021г. до окончателното изплащане, представляваща липса на парични средства от касата на кооперацията, на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ.

ОТМЕНЯ решение № 138/01.12.22г. по гр.д. № 294/21г. на ОС-Търговище в ЧАСТИТЕ МУ, с които С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Попово, кв. „Запад“, бл. 48, вх. „В“, ет. 5, ап. 13, е осъдена да заплати на ЗКПУ „Паламарца – 92“, с. Паламарца, община Попово, ул. „Алеко Константинов“, № 15, ЕИК 835024645, сумата, представляваща разликата между дължимия размер от **9 742.16 лева до присъдения размер от 37 643.86 лв.**, заедно със законната лихва, считано от 29.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща липса на парични средства от касата на кооперацията, на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ, както и сумата, представляваща **разликата над дължимия размер на разностите от 841.63 (осемстотин четиридесет и един лева и шестдесет и три ст.) лв.** до присъдения размер от 2 601 лв., И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на ЗКПУ „Паламарца – 92“, с. Паламарца, община Попово, ул. „Алеко Константинов“, № 15, ЕИК 835024645 за осъждане на С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Попово, кв. „Запад“, бл. 48, вх. „В“, ет. 5, ап. 13 да заплати сумата в размер на 27 901.70 лв., представляваща разликата над дължимия размер от **9 742.16 (девет хиляди седемстотин четиридесет и два лева и шестнадесет ст.) лева до присъдения размер от 37 643.86 лв.**, заедно със законната лихва, считано от 29.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща липса на парични средства от касата на кооперацията, на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ

ОСЪЖДА ЗКПУ „Паламарца – 92“, с. Паламарца, община Попово, ул. „Алеко Константинов“, № 15, ЕИК 835024645 да заплати на С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Попово, кв. „Запад“, бл. 48, вх. „В“, ет. 5, ап. 13 сумата в размер на **1 759.77 (хиляда седемстотин петдесет и девет лева и седемдесет и седем ст.) лв.**, представляващи разноси за първата инстанция, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК, както и сумата в размер на **741. 20 (седемстотин**

четиридесет и един лева и двадесет ст.) лв., представляващи разноси за въззивната инстанция, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА С. Д. С., ЕГН ***** от гр. Попово, кв. „Запад“, бл. 48, вх. „В“, ет. 5, ап. 13 да заплати на ЗКПУ „Паламарца – 92“, с. Паламарца, община Попово, ул. „Алеко Константинов“, № 15, ЕИК 835024645 сумата в размер на **947.20 (деветстотин четиридесет и седем лева и двадесет ст.) лв.**, представляващи разноси за въззивната инстанция, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението до страните /чрез процесуалните им представители/ при наличието на предпоставките за допускане на касационното обжалване съобразно чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____